

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv. III. 37. 202/2013/10. szám

A Kúria a Katona és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt ... felperesnek ... jogtanácsos által képviselt Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal alperes ellen mulasztási bírság ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. december 19. napján kelt 25.K.31940/2011/19. számon hozott ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

ítéletet

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 25.K.31.940/2011/19. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperes bor forgalmazásával foglalkozó társaság az alperesi jogelőd - a vámhatóság által rendelkezésre bocsátott forgalombahozóra vonatkozó adatok, valamint a közfogyasztásra forgalomba hozott bor mennyisége alapján - megállapította, hogy a vámhatóság által közölt adatok és a forgalombahozatalra vonatkozó adatok 2008. augusztus 1-jétől 2008. november 30-áig, valamint a 2008. december 1-jétől 2009. július 31-ig terjedő időszakot illetően eltérést mutatnak.

Az alperesi jogelőd hivatalból indított eljárása eredményeként meghozott jogerős határozatával a felperest 5.583.252.- Ft mulasztási bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg felszólította, hogy az 5.583.252.- Ft forgalomhozatali járulék tartozását fizesse meg.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte. Hivatkozott a bor fogalombahozatali járulék

megfizetésének, kezelésének és felhasználásának szabályairól szóló 70/2007. (VII.27.) FVM rendelet (a továbbiakban: FVM rendelet) 3. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra, amelynek értelmében a járulékot adóraktárban nyilvántartásba vett bortételek után kell megfizetni. Felperes a 2003. évi CXXVIII. törvény (a továbbiakban: Jöt.) rendelkezései szerint bejegyzett kereskedőként szerzi be, és jövedéki engedéllyel forgalmazza.

Álláspontja szerint az FVM rendelet alapján a járulékot csak az Európai Közösségből érkező adóraktárban betárolt borok után kell fizetni. A határozatban szereplő borok azonban nem kerültek adóraktárban betárolásra, így azok után nem kell fizetni forgalombahozatali járulékot. Álláspontja szerint a határozat alapjául szolgáló jogszabály sérti az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSz.) 28., 30. és 110. cikkét, valamint az Európai Bíróság joggyakorlatát, tekintettel arra, hogy a járulék kizárólag magyar szőlő, borágazat pozíciójának javítására szolgál, és teljes egészében erre kerül felhasználásra, emiatt nem megengedett vámmal azonos hatású díjnak minősül. Ezzel kapcsolatosan a felperes indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezzen az Európai Unió Bírósága előtt arról, következik-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változata 28. cikke, illetve 110. cikke értelmezéséből, hogy a szőlőtermesztésről és borgazdálkodásról szóló 2004. XVIII. törvény (a továbbiakban: Bortörvény) 24/A. §-ában meghatározott bor forgalombahozatali járulék fizetés - a bejegyzett kereskedő által a közösségből beszerzett szőlő bortételekre - a közösségi jogba ütközik.

A Fővárosi Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével a felperes keresetét, illetve az előzetes döntéshozatali eljárás megindítására irányuló kérelmét elutasította. A jogerős ítélet hivatkozott a Bortörvény 24/A. § (3) bekezdésére, a 24/A. § (4), (7), (8) bekezdésére, az (5) bekezdésre, továbbá az FVM rendelet 1. §-ára, a 3. § (1), (3) bekezdésére, valamint a Jöt. 83. § (4) bekezdésében foglaltakra. Továbbá a Tanács a mezőgazdasági termékek belső piacon, és harmadik országban történő megismertetésével és promóciójával kapcsolatos intézkedésekről szóló 3/2008/EK rendelete 13. cikkében írtakra. E körben kifejtette, hogy a rendelet valóban lehetőséget teremtett a tagállamok számára, hogy uniós támogatások önrészéhez szükséges összegeket akár adójellegű bevételekkel pótoljanak, és e körben a felperes által hivatkozott szerződés alkalmazhatósága tekintetében egyértelmű utalást tartalmazott a rendelet.

A járulék nem minősíthető a bíróság álláspontja szerint olyan támogatásnak, ami notifikációs eljárást igényelne, míg a belőle finanszírozott uniós programok azonban nyilvánvalóan az unió megfelelő szerveinél kerülnek kiértékelésre, amelynek során azzal

kapcsolatosan vizsgálható azok uniós rendelkezésbe ütközése. Kiemelte a bíróság, hogy a Bortörvény 24. § (7), (8) bekezdései alapján a járulékokból közösségi marketing tevékenységen túl a borászati hatóság működését finanszírozzák, amely kihathat a más uniós országokból behozott borokra és azok forgalmazóira is. A bíróság rámutatott arra is, hogy a közigazgatási iratok között megtalálható lista alapján bizonyosan nem a közösségből származó bor is értékesítésre került a felperes által, így még azon érvelés alapján sem mentesülne a felperes a járulékfizetési kötelezettség alól, miszerint ezen járulékot csak az adóraktárban tárolt tételek után kell megfizetni, hiszen közösségen kívüli bor importja után alperes ezen járulékot megfizeti, ami szintén arra utal, hogy a felperes is tudatában van annak, hogy a járulék megfizetése alól az uniós jogra történő hivatkozással sem vonhatja ki magát. Az eljárt bíróság ítélete kifejtette, hogy az FVM rendelet 3. § (2) bekezdésének szabályozása valóban csak a Közösségből bort importáló és azt adóraktárba betároló személyekre vonatkozik, azonban a forgalombahozatali járulék egyéb szabályaiból egyértelműen levezethető, hogy a felperesnek fennáll a járulékfizetési kötelezettsége, tekintettel az általa közfogyasztásra forgalomba hozott borra.

A felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a jogerős bírósági ítélettel szemben, és kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és új ítélet meghozatalát, a felperes kereseti kérelmének történő helyt adást. Felülvizsgálati kérelmét azzal indokolta, hogy az ítélet tévesen értelmezi a Bortörvény 24/A. § (3) bekezdése és az FVM rendelet 1. §-a és 3. §-a előírásai közötti összefüggést. Az ítélet a közösségi jogba ütközik, mert sérti az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikk (1) bekezdését, a 108. cikk (3) bekezdését, és a 110. cikk (1) bekezdését, valamint sérti a Tanács 3/2008/EK rendelet 1., 2., 5. cikkét és 13. cikk (6) bekezdését, valamint ellentétes az Európai Bíróság joggyakorlatával, e körben hivatkozott a C-17/91, C-144/91, C-261/2001 és a C-192/95 számú Európai Unió Bírósága által hozott ítéletekre.

Kifejtette, hogy az FVM rendelet nem kötelezte a felperest, mint bejegyzett kereskedőt járulék megfizetésére, felperes ugyanis Közösségből származó bortermékeket anélkül forgalmazhat, hogy adóraktár-engedélyes lenne, a fogadott bor adóraktárba betárolni lenne köteles. Továbbá a Jöt. 7. § (16) bekezdése szerint bejegyzett kereskedőnek minősül, így jogosult a más tagállamból közösségi adófelfüggesztési eljárásban szállított jövedéki termék rendszeres, vagy eseti eladására, vagyis nem köteles a közösségből behozott szőlőbort adóraktárban elhelyezni. Mivel a szabályozás hatálya felperes által forgalmazott közösségből származó és adóraktárba be nem tárolt borra nem terjedt ki, így azok után forgalombahozatali járulékot sem kell fizetni.

Felperes álláspontja szerint mind a Bortörvény, mind pedig az FVM rendelet rendelkezései diszkriminatívak. Figyelemmel arra, hogy a Bortörvény 24/A. § (7) bekezdése szerint a bor forgalombahozatali járulék 60 százalékban közösségi bormarketingprogramok kidolgozását és végrehajtását szolgálja és az Európai Unió által meghirdetett borreklám és marketing programok nemzeti társfinanszírozására kerül felhasználásra, és ezen felhasználás vonatkozásában az FVM rendelet 7. §-a alapján az Agrármarketing Centrum rendelkezik jogosultsággal. Ezen túlmenően a Bortörvény 24/A. § (7) bekezdése szerint az adó 40%-a a fogyasztóvédelmi célokat szolgál, eredet megjelölés ellenőrzés forgalombahozatali engedélyezési eljárás során való mintavétel, laboratóriumi és minőségvizsgálatok körében. Kifejtette, hogy a Bortörvényben, valamint az FVM rendeletben foglalt intézkedések csak a magyar termelők javát szolgálják, ebből az a következtetés vonható le, hogy a bor forgalombahozatali járulékból származó bevételek nem valamennyi piaci szereplő hanem legalábbis részben csupán a magyar termelők javát szolgálják.

Ezáltal a magyar termelők mentesülnek a járulék okozta terhek alól, míg más piaci szereplőknek ez tisztán terhet jelent. Az elsőfokú bíróság e körben formálisan fejtette ki azt, hogy a járulékbevételek a külföldi termelők importőrök javára is válna. Mind a Bortörvény, mind az FVM rendelet ellentétes az EUMSZ. 110. cikkében foglaltakra, tekintettel arra, hogy sem a Bortörvény 24/A. § (7) bekezdése, sem az FVM rendelet nem tartalmaznak további utalást arra, hogy ezen intézkedések a magyar termelők és ezáltal a belföldi termékek, vagy minden piaci résztvevő javára szolgálnak-e.

A felperes járulékfizetési kötelezettsége azért sem áll fenn, mert a Magyar Állam az állami támogatás az EUMSZ. 108. cikk (3) bekezdése szerinti az Európai Unió Bizottsága részére való bejelentését elmulasztotta, így a Bortörvény és az FVM rendelet a közösségi jogba ütközik, és ezáltal nem végrehajtható. Ezen végrehajtási tilalom következménye, hogy az alperes nem támaszthat igényt a felperessel szemben a járulék beszedésére. Álláspontja szerint kétségtelenül az EUMSZ. 107. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatás valósul meg, ez az állami támogatás a kedvezményezett piaci résztvevők számára indokolatlan előnyt jelent, ugyanis ezen piaci szereplőknek, ha ilyen támogatásra nem került volna sor, saját költségből kellene finanszírozniuk a marketing intézkedéseket, illetve a minőségbiztosítási és eredetvédelmi rendszert is saját költségre kellene létrehozniuk. Az intézkedés korlátozza a kereskedelmet és a versenyt, valamint az intézkedés szelektív, tekintettel arra, hogy egy meghatározott ágazatot támogat, nem olyan általános intézkedésről van szó, amelyek egy európai tagállam minden gazdasági ágazatának valamennyi vállalatára automatikusan vonatkoznak, hanem speciális kedvezményekről van szó, melyek kizárólag a magyar cégek javát

szolgálják.

A felülvizsgálati eljárásban is fenntartotta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó kérelmét akként, hogy amennyiben a Kúria az ítélet jogszabálysértő voltát nem látja megfelelően bizonyítottnak, előzetes döntéshozatali eljárás formájában intézzon kérdéseket az Európai Unió Bíróságához.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria az FVM rendelet és a Jöt. együttes összefüggései tekintetében rámutat arra, hogy a felperes által hivatkozott, a Jöt. 7. § 16. pontjára történő hivatkozás az ügy eldöntése szempontjából teljesen irreleváns, ezen 16. pont ugyanis csak azt tartalmazza, hogy bejegyzett kereskedő az a személy, aki a rendeltetési hely szerinti tagállam illetékes hatósága belföldön vámhatóság által kiadott engedély alapján gazdasági tevékenységek keretében jogosult más tagállamból közösségi adófelfüggesztési eljárásban számított jövedéki termék rendszeres, vagy eseti fogadására. Ezen fogalommeghatározásból nem vezethető le az a felperesi álláspont, hogy FVM rendelet 1. és 3. §-a alapján felperest ne terhelne a borforgalmi járulékfizetési kötelezettség. Az eljáró bíróság tehát helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a forgalomba hozatali járulék egyéb szabályaiból az FVM rendelet 3. §-ának (2) bekezdésében írtaktól függetlenül is levezethető, hogy a felperesnek fennáll a járulékfizetési kötelezettsége, tekintettel az általa közfogyasztásra forgalomba hozott borra. Ez következik a Bortörvény 24/A. § (3) bekezdésében foglaltakból, amely szerint a Magyar Köztársaság területén közfogyasztásra forgalomba hozott bor minden literje után a forgalomba hozónak forgalomba hozatali járulékot kell fizetnie.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le az alkalmazott tagállami jogszabály és az uniós jogszabályok egymáshoz való viszonyával kapcsolatban is, amikor kifejtette, hogy a járulékforma bevezetése a borágazat érdekében végzendő feladatokhoz való források előteremtését célozta, javítva ezzel a magyar szőlőbor ágazat pozícióit azzal, hogy a járulékból származó bevétel a hazai kereskedelmi szektorra is kihatással van, aminek részese a borok importjával foglalkozó felperes is.

Ami pedig a felperesnek azon hivatkozásait illeti, hogy a jogerős ítélet ellentétes az uniós jogi normákkal, a Kúria az alábbiakra mutat rá:

Az EUMSZ. 107. cikk (1) bekezdése szerint a szerződések másként nem rendelkeznek, a belső piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok

által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.

Az EUMSZ. 108. cikk (3) bekezdése szerint az Európai Bizottságot az észrevételei megtételéhez szükséges időben tájékoztatni kell minden tájékoztatás nyújtásra és módosításra irányuló szándékról. Ha az Európai Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a szándék a 107. cikk értelmében nem egyeztethető össze a belső piaccal, haladéktalanul megindítja a (2) bekezdés szerinti eljárást. Amíg ebben az eljárásban végső határozat nem születik, az érintett tagállam a tervezett intézkedéseket nem hajthatja végre.

Az EUMSZ. 110. cikke szerint a tagállamok sem közvetlenül, sem közvetve nem vetnek ki más tagállamok termékeire a hasonló jellegű hazai termékekre közvetlenül vagy közvetve kivetett adónál magasabb belső adót. A tagállamok továbbá nem vetnek ki más tagállamok termékeire olyan természetű belső adót, amely más termékek közvetett védelmét szolgálja.

A felperes álláspontjával szemben a Kúria rámutat arra, hogy a borforgalmi járulék nem tekinthető adónak. E körben a Kúria megjegyzi azt, hogy a tagállamok egyébként adóztatás tekintetében autonómiával rendelkeznek. A jelen ügyben szereplő járulék egyértelmű kategóriaként azonosítható az Európai Bíróság esetjogában, az úgynevezett parafiskális teherként (parafiscal charge). Ez olyan, leggyakrabban az agrárszektorhoz, de más ágazathoz is köthető fizetési kötelezettség, amelyekből származó bevételekkel egy ezzel megbízott állami vagy magánszerv az érintett tagállamból a szektor egészét támogatja. A parafiskális teher kötött, meg kell jelölni a célokat, ezeknek a céloknak objektíveknek kell lenni, nem lehetnek diszkriminatívak.

A Európai Bírósági felperes által hivatkozott gyakorlatához képest jelentősen átalakult az Európai Bíróság által követett joggyakorlat a parafiskális terheket illetően. A parafiskális terheknél az állami támogatás célja, valamint a támogatás megállapításának feltételrendszere (pl. szelektivitás) mellett és helyett azon eljárásokat vizsgálja, amelynek eredményeként az állam a későbbi támogatás alapjául szolgáló bevételhez hozzájut, de bizonyos szempontból fenntartotta korábbi elemzési modelleket is. Ha ez az eljárás ellentétben áll az EUMSZ. 30. vagy 110. cikkével, akkor a rendelkezés egésze ellentétes az uniós joggal.

Az Európai Unió Bírósága legfrissebb gyakorlatában a kötelező hozzárendeltségi viszony elvét alkalmazza abban az értelemben, hogy az érintett bevételek szükségszerűen az adott állami támogatások fedezése céljából kerülnek begyűjtésre. E körben a Kúria hivatkozik

az Európai Bíróság C-174/02 számú Streekgewest Westelijk Noord-Brabant-ügyben hozott ítéletére, amelynek 26. pontjában kimondta, ahhoz, hogy valamely adót vagy annak egy részét valamely támogatási intézkedés szerves részének lehessen tekinteni az adó és a támogatás között a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszonynak kell fennállnia abban az értelemben, hogy az adó bevétele kötelező módon a támogatás finanszírozásához van rendelve. Amennyiben ilyen viszony áll fenn, az adó bevétele közvetlenül befolyásolja a támogatás jelentőségét, és ebből következően annak értékelését is /Európai Bíróság C-174/02. számú Streekgewest Westelijk Noord-Brabant ügyben hozott ítéletének /EBHT 2005., I-00085./ 26. pontja/.

További esetben az Európai Bíróság utalt a kötelező hozzárendeltségi viszony hiányára, a C-266/04. számú ügyben hozott ítéletében annak kapcsán, ha a támogatásról a miniszter saját mérlegelési jogkörében dönthet. Ezen ítéletében az Európai Bíróság kifejtette, hogy a nemzeti szabályozás semmilyen módon nem teremt kötelező hozzárendeltségi viszonyt, a kereskedelmet és kézműves ipart támogató progresszív adó (TACA), valamint a kézművesek és kereskedők nyugdíjbiztosítási rendszerei között. A hatáskörrel rendelkező miniszterek minden évben együttesen határozták meg a TACA azon összegét, amelyet a kérdéses biztosítási rendszerek finanszírozására használnak fel. A miniszter mérlegelési jogkörére tekintettel nem lehetett elfogadni, hogy a TACA bevétel közvetlenül befolyásolja a kérdéses kedvezményezett pénztáraknak juttatott előnyök nagyságát /Európai Bíróság C-266/04-C-270/04., C-276/04. és C-321/04-C-325/04. számú Nazairdis SAS kontra Organic egyesített ügyekben hozott ítéletének /EBHT 2005., I-009481./ 55. pontja/. Az Európai Bíróság jelenlegi gyakorlata alapvetően jól foglalja össze az Európai Bíróság C-393/04. és C-41/05. számú Air Liquid egyesített ügyekben hozott ítélete, amelyben az Európai Bíróság negatív értelemben állapította meg a hozzárendeltségi viszony hiányát az egyik tagállam önkormányzati tanácsi rendeletével kapcsolatban, amely a város területén székhellyel rendelkező ipari, kereskedelmi és pénzügyi vállalkozásokat a vállalkozás, vagy annak telephelyi tevékenységéhez felhasznált motorokra kivetett adóval terhelte /Európai Bíróság C-393/04. és C-41/05. számú Air Liquid SA és mások kontra Province de Liège egyesített ügyekben hozott ítélete /EBHT 2006., I-05293.//. Az ítélet szerint ahhoz, hogy az adó valamely támogatási intézkedés szerves részének minősüljön a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszonynak kell fennállnia az adó és a támogatás között abban az értelemben, hogy a bevételt szükségképpen a támogatás finanszírozására fordítják, és az közvetlenül befolyásolja az utóbbi nagyságát, ebből következően annak megítélését is, hogy a támogatás összeegyeztethető-e a közös piaccal /Európai Bíróság C-393/04. és C-41/05. számú Air Liquid SA és mások kontra Province de Liège egyesített ügyekben hozott ítéletének /EBHT 2006., I-05293./ 46-48. pontjai/.

Értelemszerűen az Európai Bíróság fenntartotta gyakorlatában a minősítés során az állami támogatások kapcsán egyébként felmerülő elemek vizsgálatát. Abban az esetben, ha a járulékfizetők körét szelektív módon állapítják meg, a támogatás abból eredhet, hogy mentesül a járulékfizetés alól a gazdasági szereplők azon másik kategóriája, amellyel a járulékfizetésre kötelezett kategória közvetlen versenyhelyzetben van /Európai Bíróság C-526/04 számú Boiron SA kontra ACOSS /jogutódja Ursaff de Lyon/ ügyben hozott ítéletének /EBHT 2006., I-07529./ 32-35. pontjai/.

Az Európai Bíróság ítéletéből az a következtetés vonható le, hogy a parafiskális terhek esetében az Európai Bíróság gyakorlata az abból származó bevételek felhasználási célját illetően eltérően alakul. Felhasználási cél vizsgálata mellett, illetve helyett az Európai Bíróság gyakorlata egyfajta objektív szempontrendszer meghatározása irányában indult. Másfajta mércét kezdett el alkalmazni annak megítélése során, hogy mikor minősülhet a parafiskális teher tiltott állami támogatásnak. Ennek során kialakult és objektivizálódott az alkalmazott mérce.

A kötelező hozzárendeltségi viszony fennállása kérdéses olyan esetekben, amikor a járulékbevétel célhoz rendeltsége a hatáskörrel rendelkező hatóságok, vagy a szakminiszter mérlegelésétől függ, a támogatási intézkedést csak részben finanszírozzák járulékbevételből, az ilyen módon keletkező bevételt nem csak az érintett támogatási intézkedésre szánják, illetve az nem kifejezetten azt az ágazatot terheli, amelyre a támogatási intézkedés irányul.

A jelen ügyben a Kúria megállapította, hogy alapvetően ez a helyzet állt elő, a járulékbevétel felhasználását illetően hiányzott a kötelező hozzárendeltségi viszony.

Az FVM rendelet 9. § (3) bekezdése szerint a közösségi bormarketing programok stratégiájára az éves támogatás pályázati feltételekre, pályázatok elfogadására, az Agrármarketing Centrum tesz, tett javaslatot, amelyet a szakminiszter jegyezett ellen. Ez nem közvetlenül a támogatás nagyságát befolyásolja, de a keretrendszerét változó viszonyok között alakította. Bormarketing finanszírozása szempontjából a járulékbevételeknek 60%-át fordították erre a célra, míg a visszamaradó 40%-ot fogyasztóvédelmi célzatú hatósági tevékenységre. Az Európai Bíróság esetjoga több esetben ismerte el a fogyasztóvédelmi célt az alapszabadságok korlátozása körében. A fogyasztóvédelmi intézkedésekre fordítandó járulékbevétel valamennyi piaci szereplő, így a felperes érdekét is szolgálja ugyanúgy, mint a bormarketing finanszírozására fordított járulékbevételi rész.

Emellett rámutat a Kúria arra, hogy az Európai Bíróság

gyakorlatából levezethetően, jelen ügyben a felülvizsgálati kérelemben felvetett szelektivitás a magyar és nem magyar forgalomba hozók között nem állt fenn. A Bortörvény 24/A. § (7) bekezdése szerint a forgalomba hozatali járulék címén befizetett összeg 60%-át a közösségi bormarketing programok kidolgozására és végrehajtására 40 %-át pedig fogyasztóvédelmi célú hatósági tevékenységek körében kell felhasználni. Ezen jogszabályi rendelkezések semlegesen szabályozzák a járulék felhasználásának célját, egyúttal nem voltak diszkriminatívak a nem magyar forgalomba hozókkal szemben. A semlegesség kiegészítéseképpen nem szükséges .- mint ahogy az a felülvizsgálati kérelemben szerepelt - további utalásokat meghatározni a szabályozásnak, hogy ezek az intézkedések minden (akár belföldi, akár más EU tagállamból származó termék) piaci résztvevőnek a javára szolgáljanak.

E körben a jogerős ítéletben kifejtett álláspont helyes a társfinanszírozás megítélése kapcsán is, hiszen a bormarketing program segíti a magyar kereskedelmi szektor egészét, amelynek a felperes maga is részese.

Annak kérdése, hogy ténylegesen az Agrármarketing Centrum által mire történt a járulékbévitel felhasználása, nem képezheti a jelen felülvizsgálati eljárás tárgyát.

A Tanács 3/2008/EK rendelet értelmezése kapcsán a Kúria hangsúlyozza, hogy a rendelet a mezőgazdasági termékek belső piacon és harmadik országnak történő ismertetése és promóciójával kapcsolatos intézkedésekről szóló 13. cikk (1) bekezdése szerint a 13. cikk (4) bekezdés sérelme nélkül a Közösség a 10. cikkben említett intézkedéseket teljes egészében finanszírozza, a (6) bekezdés pedig akként rendelkezik, hogy a tagállamok által biztosított finanszírozás származhat adójellegű bevételekből. A 13. cikk (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy közösségi támogatásra jogosult és a rendelet 8. cikkének (1) bekezdésével összhangban a Bizottság által kiválasztott programok esetében a szerződés 87., 88., 89. cikke nem alkalmazandó a tagállamok pénzügyi hozzájárulásaira, a tagállamok vagy a javaslattevő szervezetek által nyújtott adójellegű bevételekből, vagy kötelező hozzájárulásokból származó pénzügyi hozzájárulásokra.

A rendelet egyértelműen fogalmaz abban a tekintetben, hogy a rendeletben meghatározott célokat a Bizottság támogatja, a programokat nyomon követi és a program engedélyezése esetén a Közösség megfelelő hozzájárulást biztosít az érintett szervezetnek. Továbbá kivételt teremt a Bizottság által kiválasztott programok esetén a szerződés 87., 88., 89. cikkei vonatkozásában a tagállamok pénzügyi hozzájárulása és a tagállamok és javaslattevő szervezetek által nyújtott adójellegű bevételekből, vagy kötelező hozzájárulásokból származó pénzügyi hozzájárulások tekintetében.

A rendelet értelmezése alapján a felperes által kifogásolt notifikációs eljárásra nem volt szükség, hiszen a rendelet egyértelmű lehetőséget teremt a tagállamok számára, hogy az uniós támogatások önrészéhez szükséges összeget akár adójellegű bevételből vagy kötelező hozzájárulásokból pótolják, és e körben a felperes által hivatkozott szerződés 88. pontjának alkalmazhatósága tekintetében egyértelmű utalást tartalmazott a rendelet, vagyis ezen támogatások egy részének előteremtéséhez a tagállamok számára parafiskális teher bevezetését lehetővé tette.

A Kúria rámutat arra, hogy a felperes az uniós jogszabályok egy meghatározott körét kiragadva abból a feltételezésből indult ki, hogy az említett borfogalmi járulék diszkriminatív belső adó, ezzel szemben az ügyre vonatkozó tényállás ettől teljes mértékben eltér, hiszen mint azt a Kúria korábban a fentiekben is kifejtette, a borforgalmi járulék nem tekinthető sem adónak sem pedig vámnak, így azok a hivatkozások, amelyek szerint az említett támogatási formára vonatkozó nemzeti jogszabályok sértik a felperes által hivatkozott uniós jogszabályokat - nem voltak helytállóak.

Az eljáró bíróság helytállónan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy mellőzte az előzetes döntéshozatali eljárást, és ezt a Kúria sem tartotta indokoltnak, hiszen a felmerült uniós jogi kérdésben az Európai Bíróságnak van releváns gyakorlata az uniós jog értelmezése kételyt nem vetett fel.

Ezen indokok alapján utasította el a Kúria a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét. A kifejtett indokokra figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság hiánytalanul megállapított tényállás alapján meghozott, okszerű jogi következtetéseket tartalmazó ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 39. § (3) bekezdés d) pontjában foglaltakra a sikertelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest kötelezte a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, a tárgyaláson nem jelent meg, így a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Kúriának erről határoznia nem kellett.

Budapest, 2014. április 8.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Szecskó József s.k.

előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró